

11 *Y. N. Georgiades*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου

ΕΙΡΗΝΗΣ.

126/1
501

Ψαλλομένη τῇ 5 Μαΐου

Συντεθείσα παρὰ τοῦ Κυρίου Καλλιμάχου
Λυκαονίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ
Ἀθωνος ἀσκήσαντος.

Ἐκδίδεσθαι ἐπιτηδεύουσα ἐπιμέλεια καὶ
ἀναλώμασι τοῦ Κυρίου

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝ. ΤΟΓΙΑ Ἱερέως.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΞΥΡΟΥ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΥ.

1877.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου

ΕΙΡΗΝΗΣ.

Υαλλομένη τῇ 5 Ματου

Συντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κυρίου Καλλινίκου
Λυκαονίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ
Ἀθῶνος ἀσκήσαντος.

Ἐκδίδεται ἐπὶ ἐξημένη ἐπιμελείᾳ καὶ
ἀναλώμασι τοῦ Κυρίου

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΓΙΑ Ἱερέως.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΞΥΡΟΥ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΥ.

1877.

Η ΑΓΙΑ

ΕΙΡΗΝΗ

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἐπισκόπῳ τῆς
Ἐπαρχίας Θήρας.

Κυρίῳ Κυρίῳ

ΖΑΧΑΡΙΑΙ.

Τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Εἰρήνης τὴν ἀκολουθίαν ἐκλελοιπυῖαν σχεδὸν καὶ ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ φυλλαδίῳ περισεσωσμένην εὐρών, ὅπως μὴ εἰς τέλος ἀφανισθῇ, Θεῷ ζήλῳ καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν εὐλαβείᾳ ἐπεχείρησα τὴν ἐκτύπωσίν της· ταύτην δὲ εἰς πέρας ἐλθοῦσαν πρὸς τῖνα ἄλλον ἐχρῆν ἀναθεῖναι ἢ τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιότητι, πρὸς ἣν σύνοιδα ἐμαυτὸν βαθυτάτου σεβασμοῦ τρέφοντα σπέρματα. Πρὸς Ὑμᾶς οὖν, σεβασμιώτατε Πάτερ, ἀνατιθεὶς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν ταπεινῶς καθικετεύω, ὅπως ἐπιδαφιέσσητέ μοι τὰς πατρικὰς Ὑμῶν εὐχὰς τε καὶ εὐλογίας πρὸς ὁδηγίαν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ἱερατικὴν πολιτείαν, ἣν ἐκ νεότητος ἡρετισάμην.

Ἐν Ἑρμούπολει τὴν 10 Ἰανουαρίου 1877.

Ὁ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ταπεινὸς θεράπων.

Ἀναστάσιος Ἰωάν. Τογιάς ἱερέυς.

Μηνὶ Μαΐω έ.

Τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος καὶ ἱσαποστόλου

ΕΙΡΗΝΗΣ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προσимиакὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ τὸ ἁ.
Ἀντιφωνόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστούμεν στίχους,
καὶ ψαλλομεν τὰ παρόντα καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας

Ἦχος ἁ. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πορφύραν ἐξ αἵματος λαμπράν, τοῦ οἰκείου πάν-
σεμνε, περιθεμένη ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας, Βα-
σιλέα Κτίστην, τοῦ παντός καὶ Κύριον· πρὸς τοῦ-
του τε τῆς νίκης τὸν στέφανον, ὄντως ἀπειλήσας σὺν
αὐτῷ νῦν βασιλεύουσα, ὡς παρθένος καὶ Μαρτυς
πελύαθλος.

Ἡρώς καταφλέγοντος ὀρμὴν, ἤνεγκας πανεύφημε,
ξέσεις τε πάσας τοῦ σώματος, ἐνατενίζουσα, πρὸς
τάς ἀντιδόσεις, τὰς ἐκεῖσε πάνσεμνε, ἅς μόνοις Ἰη-
σοῦς προητοίμασε, τοῖς ἀγαπήσασι, καὶ θερμῶς αὐ-
τὸν ποθήσασιν, ὡς νυμφίον, ψυχῶν ὠραιότατον.

Ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι Χριστοῦ καὶ θεοῦς ἐμίσησας,
ἐθνῶν καὶ ἄψυχα ξόανα, Εἰρήνην ἐνδοξε, καὶ Θεο-
γνωσίας στήλην ἐμφανέστατα, σαυτὴν τοῖς καθορῶσιν
ἀνέστησας, ὡς ἐναθλήσασα, καὶ τὸν δρόμον τελειώ-
σασα, καὶ τὴν πίστιν, ἁμωμον τηρήσασα.

*Ηχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ὡς παρθένον κειμήλιον, καὶ ἀνάθημα ἔνθεον, οἱ τέκοντες ἔθεντο παναοίδιμε, ἐν ὑπερφύῳ οἰκῇματι, ἐξ οὗ δι' ὀρνέων σε, ὁ νυμφίος προσκαλεῖ, εἰς νυμφῶνα πανάμωμε, τὸν οὐράνιον, ἐρασθεὶς σου τοῦ κάλλους, ὦ Εἰρήνη, ὦ καὶ πιστεὶ συνηρμόσω, καὶ τοῖς συμβόλοις ὑπέκυψας.

Ὡς ἐτρώθης τῷ ἔρωτι, τοῦ νυμφίου σου πάνσεμνε, πάντα κατεφρόνησας, ὡς ἐπίκηρα πλοῦτον καὶ δόξαν βασιλείον, τρυφὴν ἡδυπαθειαν, καὶ γονέων τὴν στοργὴν, καὶ συντρίψασα ξόανα, ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντι Εἰρήνη καὶ παρέστης, ὡς βασιλίσσα παρθένη, πεποικιλμένη τοῖς στίγμασιν.

Ὡς μαρτύρων ἀγλαΐσμα, καὶ παρθένων ἀπάνθισμα, καὶ ἡμῶν τὸ μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, μάρτυς Εἰρήνη πολυάθλε, συντήρησον ἅπαντας ἐν εἰρήνῃ σταθερᾷ τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου παναοίδιμε, ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιταίαις σου.

Δόξα ἡχος δ'.

Τὴν σὴν ὑπεράνθρωπον ἄθλησιν, Εἰρήνη παναοίδιμε, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐθαύμασαν τὰ ἔθνη, ἀλλὰ καὶ ἄλογος φύσις, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ ἠδέθησαν· ἔπποι μὴ ἐνεγκόντες τὴν πατρῶαν ὀργὴν, σὲ μὲν ἡύλαβήθησαν μὴ προσειπόντες τὸ σύνολον, αὐτοῦ δὲ διελέγχοντες ἀνθρωπίνη φωνῇ τὴν χεῖρα κατέαξαν, ὃν καὶ φιλανθρώπως ἴασω, χειραγωγήσας πρὸς τὴν εὐσέβειαν σὺν τῇ μητρί, καὶ ἄλλῃ πλήθει πολλῶ, δυνάμει τοῦ σου νυμφίου Χριστοῦ, οὗς ὡς προῖκα δωροφορήσασα, καὶ πρώτην καλὴν ἀπαρχὴν αὐτῷ προσενέγκασα, πρεσβεύεις ἀπαύστως τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, εἰσοδος καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ δέδωκα σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναι εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· οὕτω λέγει Κύριος ὁ βυστάμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀγιάσατε τὸν φαυλιζόμενον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὸν βδελυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, τὸν δοῦλον τῶν ἀρχόντων. Βασιλεῖς ὀφνταὶ αὐτόν, καὶ ἀναστήσονται ἄρχοντες, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτόν ἐναντὶ Κυρίου, ὅτι πιστὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐξελέξατό σε, οὕτω λέγει Κύριος· καὶ ὡς δεκτῷ ἐπήκουσα σε, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐδοθήσά σοι, καὶ ἐπλασα σε καὶ ἔδωκα σε, καὶ ἔθηκά σε εἰς διαθήκην Ἐθνῶν, τοῦ καταστήσαι τὴν γῆν, καὶ κατακληρονομήσαι κληρονομίαν ἐρήμου, λέγοντα τοῖς ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ ταῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύψετε· ἐν πασαις ταῖς ὁδοῖς βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τριβίαις ἡ νομὴ αὐτῶν· οὐ πεινάσουσιν οὐδὲ διψήσουσιν· οὐδὲ πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει αὐτοὺς.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσσε γὰρ με ἱμάτιον σωτηρίου, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλέ με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μήτραν, καὶ ὡς νύμφῃ κατεκόσμησέ με κόσμῳ, καὶ ὡς γῇ αὕξουσα τὸ ἄνθος αὐτῆς, καὶ ὡς κῆπος τὰ σπέρματα αὐτοῦ ἐκφύει· οὕτως ἀνατελεῖ Κύριος δικαιοσύνην· καὶ εἰρήνην, καὶ ἀγαλλίαμα ἐναντίον τῶν ἐθνῶν· διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνοίσω, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη μου, καὶ τὸ σωτήριόν μου ὡς λαμπὰς καυθήσεται. Καὶ ὀφνταὶ τὰ ἔθνη τὴν δικαιοσύνην σου, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τὴν δόξαν σου, καὶ καλέσει σε τὸ ὄνομά σου τὸ καινόν, ὃ ὁ Κύριος ὀνομάσει αὐτό· καὶ ἔσῃ στέφανος κάλλους ἐν χειρὶ Κυρίου,

διάδημα βασιλείας ἐν χειρὶ Θεοῦ σου, καὶ οὐκέτι κληθήσῃ καταλειμμένη, καὶ ἡ γῆ σου οὐκέτι κληθήσεται ἔρημος· σοὶ γὰρ κληθήσεται θέλημα τὸ ἐμὸν, καὶ τῇ γῇ σου οἰκουμένη· ὅτι εὐδοκήσει Κύριος ἐν σοί, καὶ ἡ γῆ σου συνοικηθήσεται, καὶ ὡς συνοικῶν νεανίσκος σὺν παρθένῳ, οὕτως κατοικήσουσιν οἱ υἱοὶ σου μετὰ σοῦ, καὶ ἔσται ὃν τρόπον εὐφρανθήσεται ὁ Νυμφίος ἐπὶ νύμφῃ, οὕτως εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ σοί.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱὲ ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρίναι πάντα ὑγιῶς· ἄνοιγε σὸν στόμα, κρίνε δίκαιως· διακρίνε πένητα καὶ ἀσθενῇ· γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἡ καρδία αὐτοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ· ἡ τοιαύτη σχύλου οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθῷ· καὶ οὐ κακὰ πάντα τὸν χρόνον.

Εὐρομένη ἔρια καὶ λῖνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσὶν αὐτῆς· ἐγένετο ὥσπερ ναὺς ἐμπορευομένη, μακρόθεν συνάγει ἑαυτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν· καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίνας. Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν αὐτῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα, ἀναζωσασμένη ἰσχυρῶς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς, εἰρῆσει τοὺς βραχιόνας αὐτῆς εἰς ἔργον· ἐγέυσατο, ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα· τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα, τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· θύραν δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρδίαν ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσὶ δι' ὅσας στολάς, καὶ χλαῖνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσων καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περιβλεπτός δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἡνίκα ἂν καθέξηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κατοικῶν τῆς γῆς· σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο Φοίνιξι,

περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις, ἰσχύον καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε καὶ εὐνόμως, καὶ ταξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς, στεναὶ διατρίβαι οἰκῶν αὐτῆς· σίτον δὲ οὐκ ἔφαγεν· ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσαν αὐτήν, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐπήνεσεν αὐτήν· πολλὰ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλὰ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλὰ εὗραντο δόξαν, οἱ δὲ καὶ ὑπερήρας πάσας, ψευδεῖς ἀρέσκαι, καὶ μάταιον κάλλος οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον Κυρίου αὕτη αἰνεῖται· ὅτε αὕτῃ ἀπὸ καρπὸν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖθω ἐν πύλαις αὐτῆς ὁ ἀνὴρ.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελα ἤχος α'.

Ἀθλητικὸν στάδιον σήμερον πρόκειται, λαοὶ χορεύσωμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα παράδοξα πράγματα κατοπτεύσωμεν· ἄσπιλος γὰρ ἁμῶν πρόκειται σφαγῇ ὑπὲρ τοῦ σφραγισθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Εἰρήνῃ ἢ καλλιπάρθενος, καὶ θεόνυμφος· διὸ Τριάδος τῇ πίστει τὴν τῶν τυράννων ἔλυσεν ἀθεότητα, καὶ σὺν ἀγγέλοις χορεύουσα τῷ σωτῆρι πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἀναθεῖσα ἑαυτὴν παντοδυνάμῳ νεύματι, κρατυμένη τῷ ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεώδη καταλείψασα στοργὴν, ἐνεδύσω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὁλβιος ὑπάρξασα θάλαμος, εἰς ὃν τῶν θηλεῶν ἀγγέλαι προσαναπαύονται, εἰσοδὸν εὐράμεναι τῆς αἰωνίου ζωῆς, μεθ' ὧν ἰκέτευε Χριστῷ, Εἰρήνῃ τρισόλβιε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Χορείας ἐγείρατε φιλομάρτυρες, τῶν ἀγώνων ἐφέ-

στηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης ἡ ἐτήσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ ἀνδρείως γὰρ ἀνθεσταμένη κατὰ τῶν τυραννῶν ἐχθρῶν τὸν παλαμναῖον δράκοντα γενναίως κατεπάτησε, καὶ τὸ στέφος ἤρατο τῆς ἀθλήσεως, καὶ παρρησίᾳ πρεσβεύει ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστέ τὴν πολλὴν εὐσπλαγγινίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην, ὅτι καὶ γυναῖκες κατήγγησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανείας, δυνάμει σου φιλόανθρωπε τυράννων ἀπειλὰς οὐκ ἐπτόθησαν, τὸν δόλιον ὄφιν κατεπάτησαν, ἰσχύσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἑδραμον· διὸ καὶ ἡ καλλιπάρθενος Εἰρήνη, τρόπαιον ἔστησε κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος ἀνδρείως κατηγωνίσαστο, καὶ στέφος εἴληψε παρὰ τῆς σῆς δεξιᾶς, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Ἐθαυματούργησε Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καὶ ἡ Εἰρήνη ἡ καλλιμάρτυς, ἀθλητικῶν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν καὶ τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ἀπορρίψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τῶν τυραννούντων, εἰς καλλίνικον γὰρ πόλιν ἐλθοῦσα, κατήσχυε Νουμειανὸν τὸν τύραννον, διαρράγέντος παραδόξως τοῦ πεπυρακτωμένου χαλκουργήματος, ἐν ᾧ ἐβλήθη καταφλεγθῆναι, καὶ σῶα ἐξελθοῦσα τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δῆμον ὅλον ἐξέπληξε, καὶ εἰς Θεὸν πιστεῦσαι πεποίηκε· διὸ παρρησίαν πρὸς τοῦτον ἔχουσα, πρεσβεύει ὑπὲρ εἰρήνης καὶ σωτηρίας ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Σταυρὸν ὡς ὄπλον κραταιόν, παρθενομάρτυς Εἰρήνη κατέχουσα ταῖς χερσὶ, τὴν πίστιν δὲ ὡς θώρακα, ἐλ-

πίδα ὡς θυρεὸν, ὡς τόξον δὲ τὴν ἀγάπην, τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας ἀνδρείως ἐνίκησας, καὶ δαιμόνων τὰς πανουργίας ἐνθέως κατήγγησας, θανάτῳ παραδόξως ἀνίστασαι, δυνάμει τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντος, καὶ τὸν θάνατον καταργήσαντος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἦχος πλ. α'.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὡραιότητι ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς ὡς ἀμώμητόν σε νύμφην ἐαυτῷ ἡρώσατο, συναφείᾳ ἀκηράτῳ, ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν, ἐγκατερέησας αἰκίας πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάτοις, διπλοῦ στέφει δισσῶς σε κατέσπεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ὡς Βασίλισσαν πεποικιλμένην, αὐτὸν δυσώπει παρθενομάρτυς Εἰρήνη, τοῖς ὑμνηταῖς σου δωρήσασθαι Εἰρήνη, καὶ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόστιχα ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρῶν.

Ὅτε ἡ καλὴ περιστερὰ, κλάδον τῆς ἐλαίας προσήγεν, αἰετὸς στέφανον, ὅφιν δὲ ὁ κόραξ σοι, σύμβολα ἐγνώκας, τοῦ καλοῦντος νυμφίου σου, καὶ τούτου τῷ κάλλει, ὡς διψῶσα ἑδραμες, δορκὰς Εἰρήνη σεμνὴ, καὶ τῷ μαρτυρίῳ συνήφθη, νύμφη χρηματίσασα ὄντως, εἰς νυμφῶνα κόρη τὸν οὐράνιον.

Καὶ ἔστη καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Ὅτε προμυθία Θεῖκῃ, προγινοσχομένη Εἰρήνη, σοφῶς ἐκέκλησο, τότε παναοίδιμε πάντα κατέλιπες, καὶ τρυφὰς καὶ βασιλεία, καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ πρὸς τὸν καλοῦντά σε νυμφίον ἔσπευσας, πόνους καὶ ποινὰς καὶ στρεβλώσεις, πάντα ὑπομείνας μάρτυς, ἵνα τῆς αὐτοῦ τύχης θεότητος.

Στίχος. Ὑπομέμειν ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Ὅτε ἐξανέστης ἐκ νεκρῶν, κρίμασιν οἷς οἶδεν, ὁ πάντα γινώσκων Κύριος, τότε παναοίδιμε, ὥσπερ ἀκίνα φωτός, τὴν ζοφώδη κακόνοιαν, εἰδωλομανίας, πᾶσαν διεσχέδασας, Εἰρήνην πάνσεμνε, καὶ πρὸς τοὺς λαοὺς γενομένη, θαύμασι καὶ τέρασι τούτους, πρὸς θεογνωσίαν καθωδήγησας.

Δόξα ἡχος δ'.

Ὅλβον λιποῦσα πατρικόν, Χριστὸν δὲ ποθοῦσα εἰλικρινῶς, δόξαν ἤρατο ἡ μάρτυς, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, καὶ τῇ παντουχίᾳ τοῦ ἁγίου πνεύματος περιφραχθεῖσα, τῷ ὀπλῷ τοῦ Σταυροῦ τοὺς τυράννους κατήσχυεν· ὅθεν ἄγγελοι τοὺς ἀγῶνας θαυμάζοντες ἔλεγον· πέπτωκεν ὁ ἐχθρὸς ὑπὸ γυναικὸς ἡττηθεὶς, στεφανίτις ἀνεδείχθη ἡ καλλιπάρθενος Εἰρήνη, καὶ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύει ὡς Θεός, ᾧ καὶ προσβύει ἁδίαλείπτως, ὑπὲρ Εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας ἡχος δ'.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, σὺ κεκτημένη σεμνή, σοφῶς ἐπεπόθησας, τὸν σὸν νυμφίον Χριστὸν, Εἰρήνην πανεύφημε, ἤχθης διὰ βασάνων, τῷ ἀφάρτῳ νυμφῶνι, εὐφρανᾶς τὸν Σωτῆρα, τὸν νυμφίον ἐλθοῦσα, διὸ ἐν παρρησίᾳ αὐτῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν οὐράνιον νύμφην τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἀκήρατον κόρην τοῦ λυτρωτοῦ, Εἰρήνην τιμήσωμεν, τὴν ἀμναδα τὴν πάντιμον, τὴν καὶ μετὰ πότμον ἐν νεφέλαις ἀρθείσαν, Μαγεδὼν ἐκ πόλεως, καὶ εἰς Ἐφεσον φθασασαν, ἐνθα τοῖς σημείοις καὶ τοῖς τέρασι πάντας ἐνθέως ἐξέπληξας, καὶ τὴν πίστιν ἐκήρυξας, ἀθληφόρε ἀήττητε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λάμπαδα φαιδρῶς εὐπρεπίσασα, Εἰρήνην μάρτυς ἐνδοξε πανεύφημε, παννύεισε λήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς νυμφῶνα, στέφος τῆς ἀθλήσεως παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, ὧ παρεστῶσα πρέσβευε ἅει, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ἄγνη, μάρτυς Εἰρήνη οἱ χοροὶ, τῶν ἀγγέλων καὶ βροτῶν, φύσις ἐξέστη ἐπὶ σοί, πῶς τὸν

ἀρχέκακον δράκοντα κατεπάτησας, ὠραίοις σου ποσὶ
καὶ κατηδάφισας, καὶ πλήθῃ ἀσεβῶν ἐχειραγώγησας,
καὶ διαδήματι καλλοῦς παρὰ Χριστοῦ τοῦ Νυμφίου σου
ἐστέρηθης· διὸ αἰτοῦμεν, μὴ ἐπιλάβου καὶ ἡμῶν τῶν
τιμῶντων σοι.

Δόξα, τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς.

Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἴτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τροπάριον ἤχος β'.

Ἀναθεῖσα ἑαυτήν.

Ζῆτει εἰς τὴν Αἰτήν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον ἱβ'. *Καὶ οἱ Καρόνες τῆς Ἑορτῆς
καὶ τῆς Ἀγίας.*

Ὁ Καρὸν τῆς Ἀγίας.

Σαῖς με προσευχαῖς μάρτυς Εἰρήνη σκέπε.

Ὡδὴ α'. ἤχος δ'. Ἀσμοαὶ σοι Κύριε.

Στέφανος ὑπάρχων τῆς Ἀθληφόρου, ταύτης Χριστὲ
ταῖς πρεσβείαις, εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ δόξαν τὴν
ἀμάραντον, τοῖς ὑμνοῦσί σε δώρησαι.

Αἴγλη διαλόμπουσα παρθενίας, καὶ κοσμουμένη τῷ
κάλλει, τῆς σῆς μαρτυρίας, Εἰρήνην μεγαλύνουφε,
σὺ Νυμφίω παρίστασαι.

Ἰλεων γενέσθαι ταῖς Ἐκκλησίαις, τὸν σὸν δυσώπει
Νυμφίον, Εἰρήνην θεόφρον, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφρην,
παρέχειν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Σάρκα γεγονότα τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ πεφνήота καθ'
ἡμᾶς, Ἁγία Παρθέने, ἀφραστως ἀπεκύησας, ὑπὲρ λό-
γον καὶ ἔννοιαν.

Καταβάσα. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ὡδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Μύρου κενωθέντος αἰσθησιν, τοῦ τὴν οἰκουμένην
εὐωδίασαντος χάριτι, δεξαμένη ἀνεπετρώθης, πρὸς τὸν
τούτου πόθον ἐνδόξε.

Ἔσχες τὸν Θεὸν συλλήπτορα, ἐν τοῖς σοῖς ἀγῶσι,
καὶ συνασπίζοντα Πανσοφει, διὰ τοῦτο στεφανωθείσα,
τοὺς τυραννοὺς κατεπάλαισας.

Πύργος ἀρετῶν ἀκλόνητος, καὶ θεοσεβείας κατοικη-
τήριον γέγονας, καὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης, ἐνδιαί-
τημα Πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

ῥέων μέχρι σοῦ ὁ θάνατος, ἔστη προσβαλὼν τῷ
ἐκ σοῦ τεχθέντι Πανάμωμε· διὰ τοῦτο αθανασίας, ἀ-
παρχὴν σε ὀνομαζόμεν.

Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδιά μου.

Καταβάσα. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ κάλλει σου Χριστέ, ἡ Παρθένος τρωθεῖσα, πα-
ρέδραμε σπουδῇ, τὰ ὀρώμενα πάντα, καὶ πᾶσαν τὴν

τοῦ σώματος. εὐμορφίαν ἐκδέδωκε, ταῖς κολάσεσι, καὶ ταῖς πικραῖς τιμωρίαις, ἀφανίζεσθαι ἦν εἰς ὠραίους νυμφῶνας, εἰσήγαγες Δέσποτα.

Δόξα ἡχος πλ. δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ ἀγῶνές σου Σεμνή καὶ τὰ ἄλλα, οἱ ἰδρωτές σου ἀγνή καὶ τὰ θαύματα ἐχθροῦ κατέβαλον Εἰρήνην ὄφρυν, Κυρίου γὰρ Νυμφίον σου ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μαστιγας, οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης, ἀλλ' ἀνέτιθης ὅλη πρὸς Θεοῦ, τῆς εὐσεβείας φοροῦσα τὸν στέφανον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ'. Τῆς σῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας.

Ὁ τὴν εἰρήνην σοι βραβεύων εἰρηνώνυμε, δι' αὐτὸν μαχομένην σε θεώμενος, ἀνδροπρεποῦς φρονήματος, Μάρτυς καὶ δυνάμειος ἐπλησε.

Συντονωτάταις προθυμίαις ὑπερβέβηκας τὸ τοῦ θήλεως χαῦνον παμμακάριστε, καὶ σταθερῶς διήλεγξας, Μάρτυς τοὺς τῇ πλάνῃ δουλεύοντας.

Ἐνθεωτάτην καρτερίαν ἐπιδέδειξαι, καὶ τυράννων τὸ θράσος καταβέβληκας, τῷ σῷ Νυμφίῳ κραζούσα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑμνολογίαις ἀσιγήτοις καὶ δεήσεσι, τὸν Δεσπότην Θεόφρον ὑμολόγησας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, δόξαν ὀψομένη τὴν ἄφραστον.

Θεοτοκίον.

Χαρμονικὴν σοι γεγηθότες φωνὴν Πάναγνε, διὰ σοῦ οἱ σωθέντες ἀνακραζόμεν· χαῖρε Παρθένε πάνσεμνε, χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

ᾠδὴ ε'. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Ἀνδρειοτέρῳ Ἐνδόξε φρονήματι Χριστὸν Θεὸν τῶν ὅλων τρανῶς ὡμολόγηις· λόγῳ δὲ στερρόῳ τοὺς ἀντιπάλους, Ἀθλοφόρε κατήσχυκας.

Ἰχνηλατεῖν ἐπόθησας τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ μιμηταίᾳ θερμῶς ἠκολούθεις, ἀγωνιστικῶς ὑπεραβλοῦσα, τοῦ Δεσπότη Πανόλθεις.

Στίχη Μαρτύρων Ἐνδόξε, προσήνεγκας Χριστῷ, τῇ σῇ σοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ, τοῦτοις ἀληθῶς μυσταγωγούσα, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένοι μυστήριον συλλήψεως τῆς σῆς, καὶ τοῦ ἁφραστοῦ καὶ θείου σου τόκου σὲ πανευσεβῶς ὑμολογούμεν, Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία. Ὁρρίσωμεν ὁρθροῦ βαθείας.

ᾠδὴ ς'. Ἐδόξε, προτυπῶν.

Ἀνώρθωσας τῆς προμήτορος Εὐας τὴν ἐκπτωσιν, Ἀθλοφόρε, τοῦ ἐχθροῦ καθελοῦσα τὴν δύναμιν, καὶ καταβαλοῦσα, τὴν ἐκείνου ὄφρυν θείᾳ χάριτι.

Ῥωμαλέον, κεκτημένη Εἰρήνην τὸ φρόνημα τοῖς τυράννοις, ἀντιτάξω ψυχῆς γενναιότητι, καὶ στεφάνῳ νίκης πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐστεφανῶσαι.

Τῷ αἵματι, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς φαιδρότερον ἀπειργάσω τὸ τῆς φύσεως κάλλος τὸ ἄχραντον, γενικοῦς ἀγῶνας, ὑποστάσα στερρόως καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Ὑπέφηνε τὸ μυστήριον σοῦ τῆς κυήσεως, ὁ Θεόπτης, καιομένην τὴν βάτον θεώμενος, καὶ μὴ φλεγομένην, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοστάκιον ἡχος γ'. Ἡ Παρθένης σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, καὶ Μαρτύρων σέμμασι, στεφανωθείσα Εἰρήνην, αἷματι τοῦ μαρτυρίου ἐρραντισμένη, θαύμασι καταστραφθεῖσιν τῶν ἱαμάτων, εὐσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Νυμρίου Χριστοῦ ἔρωτι, Πανκοίδιμε, ἀπὸ βρέ-
φους Σεμνή πυρποληθεῖσα ἔδραμες, δορκὰς ὡς διψῶσα
πηγαῖς ἀειρρύτοις· καὶ τῇ ἀθλήσει σεαυτὴν συντηρή-
σασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου θαλαμῷ
ἐνδοξε, ὡς νύμφη εὐκλεῆς, ἐστολισμένη, εἰσῆλθες ὡς
ἐκλεκτὴ, στεφανηφόρος ὁραθεῖσα, ἐξ ἀφθάρτου Νυμ-
ρίου δεξαμένη, ὡς χρυσίον, βραβεῖον νίκης τῆς σῆς
ἀθλήσεως.

Τῇ 5 τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρ-
tyρος καὶ ἱσαποστόλου Εἰρήνης.

Στίχοι.

Ξίφει θανοῦσα, καὶ βιώσασα ξένως,

Εἰρηνικῶς τίθηκας αὖθις Εἰρήνη.

Εἰρήνη τηθεῖσα, ἀνήγγετο καὶ θάνε πέμπτη καλ.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Στεφανηφόρος Σεμνή, παρίσταμένη θρόνῳ, τοῦ σοῦ
Δεσπότη περιφρούρησον, τοὺς πίστει κραυγάζοντας· ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν Οὐρανίαις σκηναῖς, περιχορεύειν Μάρτυς, κα-
τηξιώθης ἀξιάγαστε, Εἰρήνη κραυγάζουσα. Ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰμειρομένη τυχεῖν, τοῦ ἔραστοῦ σου κάλλους, βυσσά-
νων πόρους ἐκαρτέρησας, Εἰρήνη κραυγάζουσα. Ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥῆσει χειλέων τῶν σῶν, ἀκολουθοῦντες πίστει, σὲ
Θεομήτορ μακαρίζομεν, βοῶντες τῷ τόκῳ σου. Ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἡθλήσας Εἰρήνη μακαρία, γενναίως καὶ τοὺς τυ-
ράννους καταβέβληκας, ἔχουσα συμπράττουσαν, τὴν
ἀκαταμάχητον, τοῦ σοῦ Δεσπότη δύναμιν, καὶ συν-
εργοῦσάν σοι, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε, ἑξόας, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεάνις ἀγάπη τετρωμένη, ὀπίσω τοῦ σοῦ Νυμρίου
ἠκολούθησας, Εἰρήνη πανένδοξε, τούτου τὰ παθήματα,
ἐν τῇ σαρκί σου φέρουσα, καὶ ἀναμέλπουσα· τὸν Κύ-
ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ἡ σὴ ἐν βασάνοις καρτερία, Εἰρήνη στεφανηφόρε
κατεγάλασε, τῶν τῆς ματαιότητος, καὶ τῆς ἀθεότητος,
ἀντεχόμενων ἐνδοξε· πίστει δὲ ἔφαλλες. Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Θεοτοκίον.

Σοφία Θεοῦ πάντων τεχνίτις, γαστρί σου Παρθενο-
μήτορ ἐσκηνώσασα, αἶκον ὠκοδόμησεν, ἐννοῦν τε καὶ
ἐμψυχον, τὸν ἑαυτῆς καὶ ἔσωσε, κόσμον κραυγάζοντα·
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλυτὴ καὶ ἀγία ἡμέρα.

Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-
τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνερ-
γούμενος τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψαλλουσάν·
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Κύκλω περὶ τὸν σὸν ἐραστὴν χορεύουσα, ἐν ὑψίστοις καλλιπάρθενε αἰτησὶ κόσμῳ τὴν Εἰρήνην, Εἰρήνην, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τοῖς πίστει ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερρον.

Ἐνδον τῆς παστάδος σε Χριστὸς ὡς Μάρτυρα, καὶ Παρθένον κατεσκήνωσεν, ἐνθα Παρθένοις συναγάλλη, καὶ σὺν τοῖς τῶν Μαρτύρων στρατεύμασιν, Εἰρήνην στεφανηφόρε πανεύφημε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ψύλλας διανοίξας οὐρανῶν ἐδέξατο, τὴν ψυχὴν σου τὴν παναμωμον, μόνος ὁ πάντων βασιλεύων, καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ πρύτανις, Εἰρήνην, θείας Εἰρήνης ἐπώνυμε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐχουσα πρὸς τὸν ἐκ σοῦ Υἱὸν πανάχραντε, παρρησίαν ἀνεπαίσχυντον, τοῦτον δυσώπει Παναγία, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην δωρήσασθαι, καὶ πάσαις Ἐκκλησίαις ὁμόνοιαν, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Καταβασία. Ὁ Ἄγγελος ἐβόα.

Ὁ Εἰρμός.

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι τὴν κατάραν εἰσικίσασα· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησε, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥυσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, βραβεῖα νίκης πάνσεμνε, Εἰρήνην μεγαλύνουμε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σε τιμώντων ἐκ πόθου.

Ὁμοιον.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ δεξαμένη, παρθε-

νομάρτυς Εἰρήνην ἐκ συμφορῶν πολυτρόπων τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, τὸν Θεὸν δοξαζούσα, καὶ σὸν Νυμφίον παρθένε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τοὺς Ἀθροὺς ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ'. Ἐδακας σπμείωσιν.

Θεαῖς ἐπιγνώσεσι τὴν καθάραν σου διανοίαν, κατὰ γάσας ὁ Κύριος, ἀγνοίας λυτροῦται σι, βαθύτατου σκότους, ἥλιος ὑπαρχων, δικαιοσύνης ἀληθῶς, μάρτυς Εἰρήνην θεομακάριστε, ἐντεῦθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καὶ Χριστοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεικόνισας.

Ἀνακτας παράφρονες, καὶ δυσσεβεῖς σὺ κατήσχυνας, ὑποστᾶσα πανόλβι, τοὺς πόνους καὶ σκώμματα, οὓς αὐτοὶ προσήξαν, λάκκῳ σε βαλόντες, τῶν ἰοδόλων ἐρπετῶν, καὶ τοὺς ὡραίους πόδας σου ἔπρισαν, τροχῷ δεσμήσαντες πάνσεμνε, ἐξ ὧν πάντων ἐρρύσατο, δι' ἀγγέλων σε Κύριος.

Ὡς περ ὡραίσματα, τὰ τῆς σαρκὸς σου σπαράγματα, νυμφικῶς περιστέλλουσα, πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς βεβαμμένην, μάρτυς ἐγεδύσω, καὶ τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ, πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Εἰρήνην ναῦ παρίστασαι, περιχαρῶς τῆς θεώσεως, ἀπολαύουσα πάντοτε, σὺν παρθένοις καὶ μαρτυσι.

Ἦχος θ'.

Τὴν πανήγυριν σήμερον, τῆς ἀθληφόρου Εἰρήνης, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν· ταύτην γὰρ οὔτε ξίφος, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄλλη βασανός, οὔτε τοῦ πολυπλόκου Βελίαρ τὰ ἐνεδρὰ ἐτροπώτατο· Χριστὸν ἰκέτευε, Καλλιμάρτυς πανένδοξε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀόξα ἦχος θ'.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας

τῷ σφ' Νυμφίῳ Χριστῷ Εἰρήνην μάρτυς ἀβληφόρε ἀή-
τητε, ἀνταμειψίν δὲ εἴληφας, στέφος ἄφθαρτον, παρ'
αὐτοῦ ἀξιάγαστε. Ὅθεν καὶ τοῖς παραδόξοις τέρασιν,
τοὺς τυραννοὺς ἐπληξας, καὶ κυριαδας ἀσεβῶν, πρὸς
τὴν θείαν πίστιν ἐχειραγώγησας, ὡς προῖκα δοροφο-
ρίας, τούτους προσάγουσα αὐτῷ· διὸ καὶ οὐρανίων θα-
λαμῶν σὲ κατηξίωσε Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἡ τῆς Ἑορτῆς.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκαθέντα ἐγνώμεν, Θεοτόκε Παρθένε·
Αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λυξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδονται καὶ τὸ Ἅγιον Ἐλαιον τοῖς πιστοῖς ἐκ τῆς κανδύλας τῆς
Ἁγίας· φάλλομεν δὲ τὸ ἰδιόμειλον.

Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε Εἰρήνη εἰς αἶνον ἑώραμες τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ
προσκαίρῳ ζωῇ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρα-
νίῳ καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρησίαν κεκτημένη πρὸς
αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. κ.τ.λ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Καθόλου
τῆς Ἁγίας Ὡδῆ ρ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς Ὡδῆ ς'.

Ἀπόστολος τῆς ἁγίας Βαρβάρας. Εὐαγγέλιον τῆς
λειτουργίας. Κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη
Τύρου καὶ Συδῶνος. κ.τ.λ.

Κοιτωρικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΒΙΟΣ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟ-
ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΙΡΗΝΗΣ.

Εἶναι ἀναντίρρητον καὶ οὐδεμία χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ
ἄνθρωπος ἐξ οἰκείας θελήσεως ἢ τὸ ἀγαθὸν κατεργάζεται ἢ τὸ
κακόν, καὶ τοιοῦτοτρόπως σώζεται ἢ ἀπόλλυται. Ἡ οἰκεία
δὲ αὐτῇ θέλῃσι, ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐλευθερίας, ἣν αὐτὸς ὁ Θεὸς
ἔδωκε τῷ ἀνθρώπῳ. Ὁ Θεὸς τυγχάνει ἀγαθὸς τῆς ιδιότητος
δὲ αὐτοῦ ταύτης ἠθέλησεν, ἵνα καταστήσῃ μέτοχον τὸν ἄν-
θρωπον, ὃν δι' οὐδὲν ἄλλο ἐδημιούργησεν ἢ διὰ τὸ ἀγαθόν·
ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς πράξεις ἐχειραγω-
γεῖτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθίστατο τότε ὄργανον ἑτεροκίνητον,
καὶ τοὶ δὲ δίκαιοι ὧν θά ἐλογίζετο ἁμαρτωλοὶ, ὡς ἐμποδιζό-
μενος νὰ πράξῃ τὸ κακόν οὐχὶ ἐξ οἰκείας, ἀλλ' ἐξ αλλοτρίας
θελήσεως. Τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἵνα διαλάβῃ τὴν προσοχὴν
τοῦ Παντεπόπτου Θεοῦ· ὅθεν κατέστησε μὲν τὸν ἄνθρωπον
αὐτεξούσιον, ἀλλὰ συνάμα τὸν ἐπροίκισε, καὶ ὥπλισε διὰ τῆς
δυνάμεως τοῦ λογικοῦ, ὅπως ποιῇ διάκρισιν μετὰ τὸ ἀγαθὸν
καὶ κακόν, καὶ τοῦτο μὲν πράττει, ἐκεῖνο δὲ ἀποφεύγει.
Ὁ ἄνθρωπος εἶναι λοιπὸν κτίσμα ἐλεύθερον, καὶ δύναται
νὰ κάμνῃ ὅτι βούλεται, παρ' οὐδενὸς κωλυόμενος ἢ ἐπιβ-
ραζόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας του· κέκτηται ὅμως τὸ λογικόν,
ὅπερ ὡς λαμπὰς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνουσα, ὁδηγεῖ αὐτόν εἰς τὴν
διάκρισιν τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, καὶ συνεπῶς ἔχει συναίσθησιν
καὶ γνῶσιν ὧν αὐτοῦ τῶν πράξεων. Ἐπειδὴ δὲ οὐκέτι τυ-
χαίως ἀλλὰ μετὰ διακρίσεως ἐνεργεῖ ταύτας, καθίσταται δὲ
αὐτὸς ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν μὲν ᾖ καλὰ βρα-

θεύηται, ἂν δὲ κακῇ κολάζεται. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία προβάλλει πάντοτε, ὡς παραδείγματα μιμήσεως ἅγια τὰς πράξεις τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων ἐκείων ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν κατέστησαν ἀρεστοὶ αὐτῷ, φέρε διηγηθῶμεν, καὶ ἡμεῖς, τὸν βίον τῆς σήμερον ἐορταζομένης ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Εἰρήνης, πολλὰ παθούσης καὶ ὑποστάσεως διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν.

Αὕτη καταγομένη ἐκ τῆς Μακεδόνος πόλεως τῆς Περσίας μεγάλης καὶ βασιλευούσης, ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ Δικινίου βασιλέως καὶ Δικινίας βασιλίσσης, καὶ παρ' αὐτῶν τὸ πρῶτον ἐκλήθη Πηνελόπη. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο τοσοῦτον ὥραία τῇ ὄψει καὶ τῷ σχήματι τοῦ σώματος, ὥστ' ἀπασῶν τῶν συγγενῶν αὐτῆς νεανίδων τῷ κάλλει ὑπερεῖχε, καὶ οὐδεμιᾷ καθυστέρει, ὁ πατήρ τῆς ἤγειρε πύργον ὑψηλὸν καὶ εὐρύχωρον, ἐπλούτησεν αὐτὸν μὲ θρόνον, λυχνίαν, τράπεζαν καὶ κλινὴν, ἅπαντα ἐκ χρυσοῦ κατεργασμένα καὶ διὰ μαργαριτῶν πεποικιλμένα, καὶ ἐν αὐτῷ μετὰ τριῶν καὶ δέκα θεραπαινίδων, ἐξαιρέτου ἀπασῶν καλλονῆς, ἔθετο τὴν ἁγίαν, ὅπως τῇ παρέχωνται ὅλαί αἱ ἀναγκαῖαι περιποιήσεις καὶ ἀναπαύσεις. Ἦτο δὲ τότε ἑξάετις μόλις καὶ ἐπαιδαγωγεῖτο παρὰ τινος γέροντος Ἀπελλιανοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὸ ἕτερον τοῦ πύργου μέρος.

Ἐν τούτῳ λοιπὸν τῷ πύργῳ διέμεναν ἡ Ἁγία, προΐουσης δὲ μικρὸν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἤρξατο νὰ θαυμάζῃ τὴν ἁρμονίαν καὶ ὠριότητα τῶν κτισμάτων καὶ ἐζητεῖ ἵνα κατανοήσῃ τὸν τοῦτων Ποιητὴν καὶ Δεσπότην. Τοιαῦτα δ' ἐν τῷ νῷ ἀνακυκλοῦσα εἶδε καθ' ὕπνον, ὅτι ἐνῶ ἐμελέτα τὰ ἑαυτῆς μαθήματα, περιστρεφά ἐκ τινος παραθύρου εἰσιούσα καὶ ἐπιφέρουσα κλάδον ἐλαίας, ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τῇ ὁποίᾳ αὐτὴ ἐκάθητο, καὶ ἀπῆλθεν καὶ μετὰ τοῦτο εἶδεν, ὅτι ἐκ τινος ἄλλου παραθύρου εἰσῆλθεν αἰετός, φέρων εἰς τὸ βάμφορ στέφανον συντεθειμένον ἐκ ῥόδων καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνθέων ἐκλεκτῶν, καὶ ὅτι ἀφίει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης ἀπέπτη·

μετὰ μικρὸν εἶδε τέλος, ὅτι ἐκ τοῦ πρὸς δυσμὰς παραθύρου εἰσῆλθε κόραξ, κρατῶν ὄφιν, καὶ ὅτι ἀποθέσας αὐτὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἀνεχώρησεν.

Ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ τοιοῦτου ὁράματος ἡ Πηνελόπη ἔντρομος ἠγέρθη τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκπληκτος ὅλως διελογίζετο καθ' ἑαυτὴν, τί ἄρα ὅλα ταῦτα ἐδήλουν. Μὴ δυναμένη δὲ μόνῃ μεθ' ὅσας κατέβαλε προσπάθειας, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὁράματος, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν τῆς τὸν γέροντα διδάσκαλον, πρὸς ὃν ἐξέθηκεν ὅσα καθ' ὕπνον εἶδεν. Ὁ Ἀπελλιανὸς ἀκροασθεὶς μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν τῆς Πηνελόπης, καὶ φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐπομένην ἐρμηνείαν τοῦ ὁράματός τῆς.

Τέκνον μου, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς σιγητῆς καὶ πραείας, ἡ μὲν περιστρεφά παιδευτήριόν ἐστίν, ὣν ἐφίεσαι μαθεῖν, ὃ δὲ κλάδος τῆς ἐλαίας εἰσαγωγή εἰς τὸ θεῖον βάπτισμα. Καὶ πάλιν ὁ αἰετός διὰ τοῦ στεφάνου, προδηλοῖ τὴν νίκην, ἣν μέλλεις λαβεῖν ὑπὲρ τῶν καλῶν ἀγωνιζομένη· ὁ δὲ κόραξ διὰ τοῦ ὄψεως σοὶ προδήλωσεν ὅσας μέλλεις νὰ ὑποστῇς θλίψεις καὶ στενοχωρίας ὁπόταν τὸν καλὸν ἀναλάβῃς ἀγῶνα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον· τῆς δὲ Πηνελόπης, τὴν καρδίαν θεῖος ζήλος κατέσχε καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει, ἢ νὰ διδασθῇ καὶ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἡ οὐκ ἀδύνατον, ἐν ᾗ ἐυρίσκετο θέσει κεκλεισμένη ἀσφαλῶς ἐν τῷ πύργῳ καὶ πρὸς οὐδένα κοινωνοῦσα, παρεκάλεσε τὸν Θεόν, ἵνα αὐτὸς ἐν τῇ Παντοδυναμίᾳ τοῦ τῇ καταδείξῃ τὸ κατάλληλον μέσον. Ἐνῶ δὲ ἡ Πηνελόπη νύχτετο περὶ τούτου καὶ ἀνελύετο εἰς δάκρυα προσευχομένη καὶ ἀγρυπνοῦσα, θεῖος ἄγγελος πρὸς αὐτὴν ἐπιφανεὶς τῇ λέγει.

Εἰρήνη σοι δούλη τοῦ Θεοῦ. Ἀπεστάλην πρὸς σέ παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μόνου ἀληθοῦς Θεοῦ, ἵνα ἀναγγείλω σοι ὅτι ἡζήθης χάριτος παρ' αὐτοῦ, εἰσακουσθεῖσης τῆς δεήσεώς σου. Ἀπὸ τοῦδε Εἰρήνην ἀντὶ Πηνελόπης θὰ ὀνομάζῃσαι, καθότι διὰ σοῦ πολλαὶ ψυχαὶ ὀδηγηθήσονται εἰς τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ. Αὖριον δὲ θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ δούλος τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός, ὁ τοῦ Παύλου μαθητὴς Τιμόθεος, ὅστις θέλει σέ βαπτίσει, ἀφοῦ πρότερον σέ διδάξῃ. ὅσα ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς.

Ταῦτα εἰπόν αὐτῇ ὁ θεῖος Ἄγγελος ἐγένετο ἀφανής· τῇ δ' ἐπαύριον φερόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀγγέλου, ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὁ Τιμόθεος, κρατῶν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὰς Πρά-

Ξεστὸν ὧν Ἀποστόλων καὶ τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Παύλου. Βύθως δὲ ἐδίδαξεν αὐτὴν μὲ τὴν προσήκουσαν ἀκριβείαν τὰ μυστήρια καὶ δόγματα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ εἶτα τὴν ἐβάπτισεν τὸ ἐν καὶ μόνον βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν, τὴν ἐκοίνωνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ καταλιπὼν αὐτῇ τὸ θεῖον Βύαγγέλιον κτλ. ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν κρατούμενος ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων ἡ Ἁγία μέινουσα μόνη ἐν τῷ πύργῳ ἐτέρπετο ἀναγινώσκουσα τὰ ἀνωτέρω περιγραφόμενα ἱερὰ βιβλία, ἅτινα τῇ ἀφένθησαν· τοσοῦτον δὲ ἐνθερμον ἡσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πρὸς τὴν νέαν αὐτῆς θρησκείαν ζήλον, ὥστε ἀμέσως συνέτριψε καὶ ἔρριψεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ὡς ἀκαθάρτα, ὅλα τὰ χρυτὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδῶλα, ὅσα ὁ πατὴρ τῆς ἐθετο δι' αὐτὴν ἐν τῷ πύργῳ. Πρὸς δὲ, ἀφ' ἧς σιγῆς ἐδέχθη τὸ θεῖον Βάπτισμα ἐδόθη εἰς προσευχὰς καὶ ξηροφαγίαν, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας νύχαριστεῖτο λαμβάνουσα μόνον μιαν οὐγγίαν ἄρτου καὶ ὕδατος. Ὁ Ἀπελλιανὸς ἐγίνωσκεν ὅλα ταῦτα, καὶ τὰ ἐπεδοκίμαζεν, ὑποσχόμενος τῇ Ἁγίᾳ ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ τὴν μιμηθῇ καὶ ἀκολουθήσῃ. Ἐπὶ τῆς καὶ αἱ ἐν τῷ πύργῳ δεκατρεῖς νεάνιδες συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ, διδασκόμεναι παρὰ τῆς Ἁγίας.

Ὅτε ὅμως ἡ Ἁγία τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας αὐτῆς διὲν τρεχεν ἔτος, ὁ πατὴρ τῆς ἀπεράσισεν, ἵνα ἐκβάλῃ αὐτὴν τοῦ πύργου, καὶ φέρῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς αὐτὸς μετὰ τῆς Δικηνίας διέμενον. Ἐπανερχομένης λοιπὸν τῆς Ἁγίας ἐν τῇ πόλει, συνήχθησαν ἅπαντες οἱ ἐν ἀξιώμασι πρὸς ὑποδοχὴν τῆς τοσοῦτο δὲ ὡραία ἦτο τῇ ὄψει, ὥστε πάντες ἐξεπλήττοντο ἐπὶ τῷ κάλλει αὐτῆς, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, ὅτι ἀναμφιβόλως θεὰ τις μορφήν ἀνθρώπου καὶ σχῆμα λαβοῦσα κατήλθεν οὐρανὸν καὶ ἐπεσκέψατο αὐτοῦς· ἀλλ' ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὰ πατρικὰ ἀνάκτορα ὁ πατὴρ τῆς παρώτρυνεν αὐτὴν, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς σεβάσματα διὰ τῶν ἐξῆς λόγων. Ἰδοὺ κόρη μου, Πηνελόπη, ὅτι οἱ θεοὶ εὐνοοῦντές σε κατέστησάν σε ὡς θεάν τοῦ οὐρανοῦ· θυσιάσον αὐτοῖς τέκνον μου, ἵνα πλειότερον ἐν τῷ κόσμῳ σὲ δοξάσωσιν.

Εἰς ταῦτα ἡ Ἁγία ἀπάντησε· «Πάτερ μου, μὴ μ' ὀνομάζῃς πλέον Πηνελόπην, ἀλλ' Βιρήνην· διότι οὕτως ἐκλήθη παρὰ τοῦ θείου Ἀγγέλου, παρ' οὗ ἐδιδάχθην, ἵνα προσκυνῶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ οὐχὶ τὰ ἄψυχα ταῦτα εἰδῶλα, ἅτινα δὲν

εἶναι θεοὶ ἀλλὰ δαίμονες, παρασύροντες ὑμᾶς εἰς τὸν ἄδην.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθής, καὶ ἐξ αὐτοῦ προήλθον τὰ πάντα. Αὐτὸς ἐπλασε τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῆς γῆς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δοξάζεται ὁμοῦ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· διότι Τίσις εἶναι ὁ Θεός, καὶ Θεὸς ἡ Ἁγία Τριάς, εἰς τρία πρόσωπα δοξαζόμενος. Τὸ πρῶτον πρόσωπον καλεῖται Πατὴρ, τὸ δεῦτερον Υἱός, καὶ τὸ τρίτον Ἅγιον Πνεῦμα· τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα εἶναι εἰς Θεός, καὶ ὁ μὲν Πατὴρ εἶναι ἀγέννητος, ὁ δὲ Υἱὸς γεννητός, ἐπειδὴ ἐγεννήθη παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀχρόως καὶ ἀνεμνηνέως, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἐκπορευτὸν παρὰ τοῦ Πατρὸς. Ταῦτα δὲ τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ὁμοούσια καὶ συναΐδια, δοξαζόμενα ἐν μιᾷ Θεότητι, ἐν μιᾷ φύσει, ἐν μιᾷ δυνάμει, ἐν μιᾷ ἐξουσίᾳ καὶ Βασιλείᾳ, καὶ κατὰ μὲν τὴν φύσιν τῆς Θεότητος εἶναι ἀχώριστα, κατὰ δὲ τὴν ιδιότητα τῶν προσώπων μόνον χωρίζονται. Ὁ Υἱὸς ἦτοι τὸ δεῦτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Οὗτος ἐσαρκώθη ἀπὸ τῆς Ἁγίας Παρθένου Μαρίας, καὶ κατασταθεὶς τελείος ἄνθρωπος, μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχωμεν οἰασθήποτε λατρείας, τῶν εἰδώλων, καὶ αὐτὸν μόνον νὰ λατρεύωμεν μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἶτα ἐσταυρώθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας· ἀνέστη τριήμερος, καὶ ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, ἔνθα καὶ πρότερον ἦτο. Τοῦτον ἐγὼ λατρεύω, προσκυνῶ καὶ ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθὴ καὶ ποιητὴν τοῦ Παντός· τὰ δὲ εἰδῶλα, παρ' ὧν οὐτε ὁ οὐρανὸς οὔτε ἡ γῆ προήλθον, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ πατὴρ τῆς ἐγένετο ἑξαλλος ὑπὸ θυμοῦ, καὶ εὐθέως προσέταξεν, ἵνα τὴν δεῶσιν εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἵππων, ὅπως καταπατουμένη ὑπ' αὐτῶν ὑποστῇ θάνατον σκληρότατον· ὅτε ὅμως δεσμίαν ἔφερον τὴν Ἁγίαν εἰς τὸν σταῦλον, οἱ ἵπποι ἔμειναν ἀκίνητοι, εἰς δὲ μάλιστα τούτων, τοσοῦτον ἡγρώθη, ὥστε συνέτριψε τοὺς χαλινούς αὐτοῦ, ἔρριψε μετὰ ὁρμὴν ἀκράτητον πρὸς τὸν Δικίνιον, κατέαξε τὴν δεξιάν αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔχοντα τὸν ἔρριψε χαμαὶ καὶ κατεπάτει, ὥς οὐ τῷ ἐπέφερε τὸν θάνατον, ὃν ἐκεῖνος προσητοίμαζε τῇ θυγατρὶ τοῦ μετέπειτα ἔσπευσε πρὸς τὸν σταῦλον ἔλυσεν τῶν δεσμῶν τὴν Ἁγίαν καὶ ἀνθρωπίνην φωνὴν ἔλεξεν αὐτῇ ταῦτα· «μακαρία σὺ, ἡτις ἐγγώρισας τὸν ἀληθὴ Θεὸν καὶ ἠλευθερώθηκες τῆς πλάνης·

τῶν εἰδώλων· μακαρία σὺ, δι' ἣν παρεκτεάσθη ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος· »

Ταῦτα ἰδόντες οἱ περιεπτότερες ἐφρονήθησαν σφόδρα καὶ πρὸς πεσόντες τῇ Ἁγίᾳ ἰκέτευον αὐτὴν καὶ παρεκάλουν, ἵνα λησμονήσῃ τὸ προσγινόμενον αὐτῇ ἀδίκημα, καὶ συγχωρήσῃ αὐτοὺς καὶ τῷ πατρὶ τῆς, ἐπιλέγοντες ὅτι πάντες πρόθυμοι εἶναι, ἵνα πιστεύωσιν εἰς Χριστόν· ἡ δὲ Ἁγία οἶκτον λαβοῦσα συνεχώρησεν ἅπαντας· πλησιάσασα δὲ τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ποιήσασα ἐπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀνέστησεν ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐξεβήεις ὁ Δικίνιος ἀναφωνήσας· « Δόξα σοι Ἰησοῦ Χριστέ· εὐχαριστῶ ὅτι δὲν μὲ ἀφῆκες εἰς τὸν ζοφερόν ἄδην, οὐ ἤμην ἄγιος, ἀλλὰ μ' ἐπανέφερες ἐν τῇ ζωῇ, ἵνα ἀναγνωρίσω τὴν θεοσύνητά σου, καὶ ἐκ καρδίας σε λατρεύσω ». Εἶτα στραφείς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κόρην τῇ εἶπε· « Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἴθε νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς σὲ θύγατερ, ἥτις μ' ἐλύτρωσας τῆς αἰωνίου βασάνου. Τί ἀντὶ τούτων δύναμαι ἀποδοῦναί σοι; Εὐχαριστῶ τὸν Σωτῆρα Χριστόν καὶ σέ, ὦ θύγατερ, τοῦ οὐρανίου καὶ ἐμοῦ τοῦ γυνίου Πατρὸς. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ μένω ἐνταῦθα, ἀλλ' ὑπάγω εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ἐνθα θεῖος φωτισμὸς ἐλάμπρυνε τὴν ψυχὴν σου, ἵνα ζῶς ἐκεῖ καὶ ἀποθάνω. Σὺ δὲ μένουσα ἐδῶ ὑπόμεινον μετὰ καρτερίας καὶ ἀφοσιώσεως, ὅσας θὰ σοι παρασκευάσωσι θλίψεις οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταί. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν μετὰ τρισχιλίων ἄλλων, οἵτινες ἐπίστρεψαν τῷ Χριστῷ· φθάσαντες δ' ἐκεῖ ἐκλείσθησαν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐπεδόθησαν προθύμως ὅλοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, νηστεύοντες καὶ προσευχόμενοι. Ἡ δὲ Ἁγία ἐν τῇ πόλει διαμένουσα ἐδίδασκε τὰ περὶ Χριστοῦ καὶ ἐπίστευσαν αὐτῷ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἕως πεντήκοντα χιλιάδες.

Ἄλλ' ἐνῷ τὰ πράγματα οὕτως ἡσύχως καὶ ὁμαλῶς ἔβαινον, ἕτερος βασιλεὺς παρακειμένης χώρας Σεδέκιος, μαθὼν τὰ γενόμενα, ἔγραψε πρὸς τὸν Δικίνιον, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θρησκείαν· μὴ τυχὼν δ' εὐνοϊκῆς ἀπαντήσεως, ὡς ἤλπιζε, τὴν ἀπειλήν πρᾶγμα ποιούμενος, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Μαγεδόνης καὶ τὴν ἄλυσιν αὐτῆς κατορθώσας, συνέλαβε τὴν Ἁγίαν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ, ἵνα θύσῃ τοῖς εἰδώλοις· ἀλλ' αὕτη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, περιεφρόνησε τὰς ἀπειλάς του, μὴ ὑπακούσασα εἰς τὰ ἑαυτοῦ προστάγματα. Ἐκεῖνος δὲ

θυμωθείς, διέταξεν, ἵνα βληθῇ κατὰ κεφαλῆς εἰς λάκκον βαθύν, ἐν ᾧ εὕρισκοντο ἔρπετων ἰσθύλων διάφορα γένη· ἀλλ' ἡ Ἁγία ἀβλαβὴς διαμείνας ἐκ τούτων μετὰ περιούριον τεσσάρων ἡμερῶν, τῇ διαταγῇ τοῦ τυράννου ἐξεβλήθη τοῦ λάκκου· δι' ἀλλ' αὐτὴς κατέστη ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου. Μὴ ἀρκεσθέντος τοῦ τυράννου εἰς ταῦτα, ἡ Ἁγία ἐδεσμεύθη εἰς τροχόν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμεινεν ἀβλαβὴς, διότι ὁ τροχὸς ἔμεινεν ἀκίνητος κατασταλείσης τῆς ὁρμῆς τῶν ὑδάτων, δι' ὧν ἐκινεῖτο. Οἱ δὲ περιστάμενοι, οἵτινες ἦσαν ὀκτακισχίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἰδόντες ταῦτα, οὐ μόνον συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ· ἀλλ' ἐπαναστατήσαντες κατὰ τοῦ τυράννου κατέλυσαν τὴν δυναστείαν του, καὶ οὕτως ἐκπτώτος ὁ τύραννος γενόμενος ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς καταισχύνης.

Μετὰ τὸν θάνατον τούτου ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σαβώριος θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς καταλύσαντας τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς του Σεδέκιου, συνήθροισε στρατὸν καὶ ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Μαγεδόνης, ἀλλ' ἀπαντήσας αὐτὸν πρὸ τῆς πόλεως ἡ Ἁγία δι' εὐχῆς ἐτύφλωσεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀορασίᾳ πατάξασα· κατὰ παράκλησιν ὅμως τοῦ Σαβωρίου εὐχόμενη ἀπέδωκεν αὐτοῖς πάλιν τὸ φῶς. Ἐν τούτοις καὶ ται τοιαυτῆς χάριτος τυχὼν ὁ Σαβώριος δὲν ἐφάνη πιστὸς εἰς τὰ συμπεφωνημένα, διότι, ἅμα ὡς ἦλθεν ἐν τῇ πόλει, συνέλαβε τὴν Ἁγίαν καὶ ἐπειράτο, ἵνα ἐξαναγκάσῃ αὐτὴν νὰ θύσῃ τοῖς εἰδώλοις. Ἀλλ' ἡ Ἁγία οὐ μόνον ἠρνήθη ὅτι αὐτὸς ἐπεθύμει, ἀλλὰ καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν οὐστηρῶς ἀποκαλέσασα πλάνον καὶ ἀπατεῶνα. Συνεπεῖρ τούτου ὠργίσθη ὁ Σαβώριος, καὶ πρόσταγμα ἔδωκεν, ἵνα τὰς πτέρνας αὐτῆς ἤλοις καθηλώσωσι, καὶ σάκκον ψάμμου μεστὸν τῇ ἐπιθέσωσι, καὶ κρατοῦσαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν ἐξαναγκάσωσιν ὁδεῦσαι τριῶν милίων ἀπόστασιν· ἀλλ' ἐνῷ οἱ θεράποντες αὐτοῦ ἐξετέλουν ταῦτα, ἡ γῆ σχισθεῖσα ἔλαβεν αὐτοὺς, δεκακισχιλίους ὄντας, εἰς τοὺς λαγόνas τῆς. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν, ὅπως προσέλθωσι τῷ Χριστῷ τριάκοντα ἄλλαι χιλιάδες· τοῦ τυράννου δὲ ἀκόμη ἀπιστοῦντος καὶ βλασφημοῦντος τὸν Χριστόν μετὰ τῶν ὑπολειπομένων αὐτῷ πεντακισχιλίων ἀνδρῶν, ἄγγελος Κυρίου καταβάς ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ πάντας.

Τότε ἡ Ἁγία ἐλευθερά ἀφθεῖσα ἐδίδασκεν ἐν τῇ πόλει καὶ πολλὰ ὑπερφυσικά θαύματα ἐποίει, δι' ὧν προσήγαγεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ πέντε μυριάδας ἀνδρῶν. Κατόπιν δὲ με-

ταβάσα εἰς τὸν πύργον, ἐν ᾧ διέμενον ὁ πατὴρ τῆς ἐβάρπτισε διὰ τοῦ Τιμοθέου αὐτὸν καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ τρισχιλίου, ἐν εἰς καὶ τοῦ τριακοντα τρεῖς φύλακας τοῦ πύργου· καὶ εἶτα διατρίψασα ὀλίγον παρ' αὐτοῖς, μετέβη εἰς ἑτέραν πόλιν Καλλιπικὸν τοῦνομα, ἧς βασιλεὺς ἦτο ὁ Νουμεριανός· ἀπέναντι τούτου στάσα ἡ Ἁγία καὶ εὐθαρσῶς ἐλέγχασα τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ἐβλήθη εἰς τρεῖς χαλκίνοις πεφυρακτωμένους βόας, ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς τὸν δεύτερον καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν τρίτον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τελευταῖος ἐκινήθη καὶ ἐπεριπάτησε, κατόπιν δὲ διεβράχη, καὶ ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἡ Ἁγία ἀβλαβής, ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Νουμεριανός· ἐγένετο ἐν τῇ ἀγανακτῆσει τοῦ αὐτόχειρ, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐνετείλατο τῷ Ἐπαρχῷ ἵνα θανατώσῃ τὴν Ἁγίαν θανάτῳ οἰκτρῷ. Οὗτος δὲ ἐκτελὼν τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν συνέλαβεν αὐτήν, καὶ σιδήροις δεσμεύσας, τὴν ἔρριπεν ἐν τῇ πυρκαϊᾷ, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθεν ἀβλαβής, θεοῦ Ἀγγέλου καταστέσαντος τὸ πῦρ. Τότε ὁ Ἐπαρχος ἐθαύμασε τὸ γεγονός, καὶ προσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πάντες τῷ Χριστῷ. Τῆς δὲ φήμης τῆς Ἁγίας πανταχοῦ διαδοθείσης, Σαβώριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καλεσας αὐτήν κατεδίκησεν ἀναπολόγητον εἰς θάνατον, καὶ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ ἐκτελεσθεῖσης, ἀποκεφαλίσθεῖσα ἡ Ἁγία ἐτάφη· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέστη ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου, ὅστις οὐ μόνον αὐτὴν ἐμακάρισε διὰ τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλοῦς τῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δι' αὐτῆς πιστεύσαντας, καὶ τοὺς εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους πανηγυρίζοντας τὴν μνήμην τῆς ἢ ἄλλως τιμῶντας αὐτήν.

Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασίν τῆς, κρατοῦσα κλάδον ἐλαίας εἰσῆλθεν εἰς πόλιν καλουμένην Μεσημβρίαν, καὶ αὐτὴ μὲν ἐκεῖ διατρίβουσα ἐδίδασκεν, ὁ δὲ λαὸς ἐπευφήμει αὐτήν κραυγάζων «Μέγας ὁ Θεὸς τὸν Χριστιανῶν, ὁ ἀναστήσας τὴν δούλην σου Εἰρήνην ἐκ νεκρῶν θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Σὲ προσκυνούμεν, Σὲ πιστεύομεν, Σὲ ὁμολογοῦμεν Θεὸν ἀληθῆ, Ποιητὴν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δέχθητι καὶ ἡμᾶς προσερχομένους εἰς τὴν ἁγίαν Σου πίστιν». Καὶ τοιαῦτα ἀναφωφονοῦντες προσεκύουν αὐτήν καὶ ἠσπάζοντο τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας, δι' οὗ πολλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐποίησε θαύματα. Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὸν θόρυβον, καὶ πληροφορηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἐν τέλει, ἔδραμε πρὸς αὐτήν, ὡς ἦτο

ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής, καὶ προσπεσὼν αὐτῇ ἐδέετο θερμῶς, ἵνα συγχωρήσῃ τὸ προσγεγόμενον αὐτῇ ἀδίκημα. Ἡ δὲ Ἁγία λαβοῦσα αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρε λέξασα, «δὲν πρέπει ἐμὲ νὰ θαυμάζῃς, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις ἐνεργεῖ δι' ἐμοῦ τεράστια. Αὐτὸν μόνον πρέπει νὰ λατρεύῃς, καὶ οὐχὶ τὰ ἄψυχα εἶδωλα, ἅτινα φέρουν εἰς τὴν ἀπώλειαν τοὺς λατρεύοντας αὐτὰ, ὡς ψευδεῖς θεοί».

Ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καθὼς καὶ ἡ Σύγκλητός του, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πάντες ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες· οὗτοι εἰς μυριάδας ἀνερχόμενοι αὐθόρῃ ἐβαπτίσθησαν ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὸν προμνημονευθέντα Τιμόθεον. Κρατύνασα δὲ πάντας τούτους ἡ Ἁγία ἐν τῇ πίσει ἀπεχαιρέτησεν αὐτοῦ, μεταβὰς αὐθις εἰς τὴν Μακεδὼνα πρὸς συνάντησιν τῶν γεννητόρων τῆς· ἐκεῖ φθάσασα καὶ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπρίωσιν τοῦ πατρὸς τῆς, διέμεινε ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τῆς μητρὸς τῆς παρηγοροῦσα αὐτήν, καὶ ὕστερον νεφέλῃ ἄρπαγείσα, μετηνέχθη εἰς Ἐφεσον, ἐν ᾗ εὐηγγελίζετο τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐνήργει ἄπειρα θαύματα, καὶ πάντες ἀπεκάλουν αὐτήν Ἰσαπόστολον, καὶ προθύμως συνέῳρον, ἵν' ἀκροάζωνται τὸ κήρυγμά της. Ἐπεὶ δὲ ὅλα ἔτη ἐν Ἐφέσῳ ἐνδιατρίψασα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων 300,000 συνετάχθησαν τῷ Χριστῷ, ἔλαβε τέλος μεθ' ἑαυτῆς ἐξ μαθητῶν καὶ τὸν διδάσκαλόν της Ἀπελλιανόν, ὅστις πανταχοῦ παρηκολούθει αὐτήν, συγγράφων τὸν βίον τῆς, καὶ ἐξελθοῦσα τῆς πόλεως, εὔρεν ἐν μνήμα κινουργές, ἐν ᾧ οὐδεὶς ποτε κατετέθη, καὶ ἐν αὐτῷ εἰσελθοῦσα ἐνετείλατο τοῖς παρκαλουθοῦσιν αὐτήν, μέχρις οὗ παρελθῶσιν ἡμέραι τέσσαρες, οὐδεὶς νὰ κινήσῃ τὸν μέγαν λίθον, ὃν ἐπέθηκεν ὁ Ἀπελλιανός, καὶ οὕτως ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Μετὰ τὴν ἀπρίωσιν τῆς Ἁγίας ὁ Ἀπελλιανός καὶ οἱ ἐξ ἄλλοι ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν κατέστησαν γνωστὸν τὸ τέλος αὐτῆς εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἐφέσου. Ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τοῦτο ἐβήθησαν τὴν στέρνησίν τῆς, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐλθόντες εἰς τὸ μνημεῖον εὔρον τὸν λίθον ἠρμένον ὡς καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας.

Ὅθεν προσκυνήσαντες ἐπανήλθον εἰς τὴν πόλιν δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ταῦτα εἶναι, ὦ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, τὰ ἱστορούμενα θαύματα τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης ἃς μὴ φανῶσι δὲ οὐδενὶ ἡμῶν παράδοξα καὶ ἀδύνατα διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Θεὸς, ὅστις διὰ χειρῶν τῶν ἱερῶν Αὐτοῦ Ἀποστόλων ἐποίησε τέρατα καὶ σημεῖα, αὐτὸς ἐνήργει καὶ διὰ τῆς παρθενομάρτυρος Εἰρήνης, πρὸς ἔλεγχον τῶν νῦν γυναικῶν, αἵτινες προπαίζονται καὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ γυναῖκες ὡς ἀσθενέστεραι οὖσαι τῶν ἀνδρῶν δὲν δύνανται νὰ κατορθώσωσι μεγάλα ἔργα, οὔτε νὰ ὑποφέρωσι σκληροὺς ἀγῶνας, ὥσπερ ἐκεῖνοι. Ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ προφάσεις καὶ ὑπεκφυγαί, διότι ἀπὸ βούληται Θεός, νικάται φύσεως τάξις. Ἰδοὺ δὲ καὶ παράδειγμα. Δὲν ἦτο καὶ ἡ Ἁγία αὕτη ἀσθενὴς κατὰ τὴν φύσιν ὡς γυνή; ἀλλ' ἔνεκα τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσιώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῆς Θεῆς Χάριτος ἰσχυροποιήσασα, κατέσχευεν ἑαυτῇ καὶ ἡγωνίσθη ὑπὲρ ἀνδρᾶς· διότι ὁ Θεὸς ὅπου εὕρισκεν προαίρεσιν ἀγαθὴν καὶ ζῆλον ἐνθερμον, εἴτε εἰς ἀνδρας εἴτε εἰς γυναῖκας ἐνισχύει αὐτὸς, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκτελοῦσιν ἀγῶνας ὑπερφυσικούς καὶ ἐπισύρουν τὸν θαυμασμὸν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ θεοῦ Παύλου· «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν»· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ τῆς ἐποχῆς μας νεάνιδες εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι τὸν νοῦν ἐστραμμένον, ἢ εἰς ἀπειροκάλους στολισμούς, εἰς χορούς, ἄσματα, καὶ τὸ δὴ χειρίστον ἀποβαλοῦσαι τὴν αἰδῶ, ἥτις τὸ κάλλιστόν ἐστι τῶν νέων κτῆμα, καθ' ἑκάστην προσφέρουσι θυμίαμα εἰς τὸν ὀλέθριον ἔρωτα, καὶ οὕτως καθίστανται ὄργανα τοῦ διαβόλου, ἐνῶ ἄλλως τε θὰ ἦσαν νοὶ τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ ἄνδρες τὰ πάντα τολμῶσι καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι θεοὺς καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, περιφρονοῦσιν ἀκόμη καὶ χλευάζουσιν, ὡς μωροὺς καὶ ἀνοήτους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλίγους οἵτινες ἀπαρασαλεύτως τηροῦσι τὰ πάτρια, ἥτοι τὰς ἀρχὰς καὶ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπι-

κράτησιν τῶν ὁποίων ἐγένοντο τοσαῦτα θαύματα, ἐχύθησαν τοσαῦτα αἵματα. Πῶς θέλετε, ὦ δέσποται, προπηλακίζοντες θρησκείαν, πρὸς ἣν ἡμεῖς ἰδίως οἱ Ἕλληνες τοσαῦτα ἐπέλοιμεν, καθόσον αὕτη ἐν καιροῖς χαλεποῖς διεσώσε τὴν γλῶσσαν ἡμῶν καὶ μᾶς ἀπέδωκε τέλος τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν μας, πῶς θέλετε, λέγω, ὦ θρασεῖς τολμηταί, ἀφοῦ πᾶσαν κακίαν ἁλλοτρίαν οἰκειοποιούμεθα καὶ ἀσημέραι ψυχρότεροι καθίστάμεθα πρὸς τὰ πάτρια, διηνεκῶς κατασχύνοντες τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικὴν καὶ ἰδιότητα, πῶς θέλετε, ὦ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19. αἰῶνος, περιφρονοῦντες θρησκείαν, ἥτις ὑπῆρξε τὸ λαβαρον τῆς ἡρώϊας γενεᾶς τοῦ 1821, πῶς θέλετε, καὶ πάλιν λέγω, ἐνῶ τοιαῦτα κατεργαζόμεθα, ἵνα ὁ Θεὸς ἐπιβλέψῃ καὶ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς καὶ τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν, ἀφοῦ τελείως ἐξαχρειωθέντες οὔτε μίαν στιγμὴν τὸν νοῦν ἀνατεινόμεν πρὸς Ἑκείνον.

Σκληρὰ ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζομεθα· διότι καὶ ἤδη ὑπάρχει καιρὸς. Ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτίρμων· ἐάν εἰλικρινῶς μεταμελήθωμεν καὶ ἐν μετανόᾳ πρὸς Αὐτὸν ἐπανέλθωμεν, δύνανται ἐν τῇ ἀγαθότητι τοῦ νὰ ἐκκαθάρῃ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ βύπου τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἂν ἀκόμη αὐταὶ υπερβαίνωσι τὰ ἄστρον τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, δύναται καὶ οὕτω νὰ δεχθῇ ἡμᾶς ἐπανερχόμενους πρὸς Αὐτόν, καὶ περιβάλλῃ ἐνδύματι γάμου, διότι χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι. Συνέλθωμεν τοίνυν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ συνετισθώμεν. Σήμερον δὲ ὅτε πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τῆς καλλιπαρθένου καὶ ἱσαποστόλου Εἰρήνης, ποιοῦντες ἀρχὴν ἀγαθὴν, τιμήσωμεν Αὐτὴν οὐχὶ χοροῖς, ἄσμασι καὶ οἰνοποσίαις, ἀλλὰ μ' εὐλάβειαν, σωφροσύνην, προσευχὴν, ἐλεημοσύνην, καὶ ἄλλα θεάρεστα ἔργα, ὅπως διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς, καὶ ἐνταῦθα εἰρηνικῶς βιώσωμεν τὸν ὑπολειπόμενον ἡμῖν χρόνον, καὶ μετὰ ταῦτα τύχωμεν ζωῆς αἰδίου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τιμήται Αρχη. 125.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ